

umiddelbart ikke mener, at et fast lovråd for Folketinget vil løse spørgsmål af denne her karakter, for det er jo netop rigtigt, som det er blevet sagt tidligere, at vi ville ikke have nogen garanti for, at Højesteret ikke senere ville underkende denne her lov.

Derfor synes jeg også, at diskussionen om, hvorvidt det her giver anledning til eventuelle grundlovsændringer og lovråd osv., egentlig bør vente til en anden dag, hvor man skal have en mere bred debat om grundloven og eventuelle ønsker til ændringer.

Med hensyn til det faste lovråd vil jeg da også bare lige bemærke – nu er jeg også uddannelsesordfører – at vi i Uddannelsesudvalget i en anden sag har besluttet at indkalde tre forfatningsekspertter for netop at høre deres mening om et lovforslags forenelighed med grundloven. Den mulighed har Folketinget jo til enhver tid, og den skal vi selvfølgelig benytte os af. Derfor kan CD heller ikke stemme for det her forslag til vedtagelse af Enhedslisten og SF.

En lille afsluttende bemærkning til Venstre, der nævnte det her med, at det bør fremgå klart og tydeligt af ethvert lovforslag, hvordan retssikkerheden for den enkelte borger påvirkes af lovforslaget: Det var en diskussion, vi tog, da Folketinget her i oktober 1998 afholdt en stor konference om forbedring af lovgivningskvaliteten, og det var også noget, som Lars Nordskov Nielsen, den tidligere ombudsmand for Folketinget, nævnte, og som vi i CD er meget positive over for.

Elisabeth Arnold (RV):

Højesterets dom af 19. februar 1999 var overraskende, og den var klar. Den af Folketinget vedtagne lov om bortfald af tilskud til Tvindskolerne blev kendt i strid med grundloven, og der er nu to sæt af konsekvenser i forhold til denne dom.

For det første skal der rettes op på de tab, Tvindloven udsatte de pågældende skoler for. Dette betyder, at skolerne får tilskud igen på lige fod med andre skoler, såfremt de opfylder de formelle krav, som alle skoler skal opfylde.

I Det Radikale Venstre følger vi opmærksomt det arbejde, der er i gang i Undervisningsministeriet for at bibringe Tvindskolerne den retsstilling, de ifølge grundloven har krav på. Denne første del af konsekvenserne af Tvinddommen er naturligvis pligtstof og vil forhåbentlig falde på plads inden længe.

Det andet sæt af konsekvenser af Højesterets skelsættende dom er mere langsigtet og har allerede været genstand for en del offentlig debat. I dommen fastslås det, at grundlovens § 3 er gået for nær; den lovgivende og den dømmende myndighed er ikke holdt adskilt. Vi i Folketinget har med andre ord optrådt som dommere, og det må vi ikke. Netop vedrørende den dømmende magt er grundlovens § 3 ganske klar: Den ligger hos domstolene.

Men samme § 3 er ikke desto mindre temmelig uklar med hensyn til den lovgivende magt, som ifølge § 3 er hos regeringen og Folketinget i forening. Hvordan fordelingen mellem de to parter skal være, beskrives ikke nærmere, og hvordan man kan adskille den udøvende magt fra den lovgivende, når regeringen har part i dem begge, kræver også en nærmere forklaring.

Hvorum alting er, synes vi i Det Radikale Venstre, at vi her har et eksempel på, at vores grundlov aldeles ikke er god nok. Den er uklar, magtens tredeling er ikke klart beskrevet, og magtens tredeling er simpelt hen aldrig nogen sinde blevet gennemført konsekvent i Danmark. En ny grundlov kan forhåbentlig råde bod på dette.

Men tilbage til de konsekvenser, som vi i øvrigt må drage af Tvinddommen. Som medlemmer af Folketinget har alle vi, der stemte for loven, et medansvar. Der var megen debat og diskussion om loven under behandlingen her i Tinget, og der var hverken tale om hastværk eller manglende interesse, men der var regulær uenighed, og mange af os var i tvivl.

Jeg hører til dem, der mener, at et ministerie-uafhængigt lovråd måske kunne have hjulpet os til større klarhed, men jeg erkender, at et lovråd ikke er så enkel en sag, som man umiddelbart skulle tro, og jeg er såmænd ikke engang i overensstemmelse med mit eget parti i denne sag. Et lovråd fratager jo i øvrigt ikke det enkelte folketingsmedlem forpligtelsen til at tænke sig godt om og indhente så megen oplysning som muligt om sagen.

Vil man have et supplement til de vurderinger, der foreligger fra ministeriets juridiske embedsmænd, er der andre muligheder, som i fremtiden bør bruges langt hyppigere. Både Folketinget og partierne selv må bruge kræfter på at fremskaffe supplerende ekspertvurderinger. Folketinget skal arrangere høringer, og også udvalgene må bruge høringsinstrumentet hyppigere. Dette er der allerede tegn på er i